

စာရေးဆရာဘဝသို့...။

၁၉၆၁-နှစ်၊ ဇန္နဝါရီ ၃၁-ရက်နေ့သို့ ရောက်လျှင် ဤ "ချစ်ကြွေးမပြေ" ဝတ္ထု၏ သက်တမ်းသည် ၁၅-နှစ် တင်း တင်းပြည့်ပေလိမ့်မည်။ ဤဝတ္ထုကား ... ကျွန်တော်၏ လက်ရေး စာမူများမှ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာအုပ် အဖြစ် ပြောင်းလဲ လာသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ်အားဖြင့်... ဤဝတ္ထုသည် ၁၉၄၆-ခုနှစ် ဇန္နဝါရီလ တွင်မှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သော်လည်း လက်ရေးစာမူ အဖြစ်ဖြင့် ကား ၁၉၄၅-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလလောက်ကပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ကြေးနန်းကျောင်းမှဆင်း၍ ဗဟိုကြေးနန်းရုံးကြီး၌ အမှုထမ်းနေရာမှ ငှက်ဖျားရောဂါထကာ အလုပ်မှ ခွင့်ယူနေရပါသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် အိပ်ရာ တွင် လဲနေရင်း အဖျားကျသွားသော အချိန်များ၌ စာဘတ် ခြင်း၊ ကဗျာရေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ တနေ့တွင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့သော ကဗျာများကို ပြန်ဘတ်ရာမှ... ထိုကဗျာတို့နှင့် အ ကြိုးဝင်မည့် ဝတ္ထုတပုဒ်ရေးရန် အကြံရလာပါသည်။ ဤတွင်...

"လွမ်းငွေ့မှိုရီ" ဟူသော အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတပုဒ် ရေးမိလေ သည်။ မူလရေးစက ဝတ္ထုတိုအဖြစ် ရည်ရွယ် ခဲ့သော်လည်း

ရေးရင်း ရေးရင်း ရှည်လာလေတော့သည်။

ဝတ္ထုပြီးသွားသောအခါ လျှောက်လွှာစက္ကူများဖြင့် အချော ကူးကာ၊ ဖိုင်တွဲပြီးနောက် ... စာဖတ် ဝါသနာပါသူ မိတ်ဆွေ များ၊ သားချင်းများအား ဖတ်ခိုင်း၊ ဝေဖန်ခိုင်းခဲ့လေသည်။

အားလုံးကပင် ကောင်းမွန်လှကြောင်း ချီးကျူး ကြလေသည်။

ဦးလေးတော်သူ တယောက်က....

"မင်း အရေးအသားက သုခနဲ့ သိပ်တူတာဘဲ.... သုခဆီ သွားပြီး ... စာအုပ်ရိုက်ဘို့ပေးပါလား" ဟု ပြောသောအခါ...

အလွန်အားတက်သွားရာက ... ဆရာသုခရှိရာ အရပ်ကို စုံစမ်းမိလေသည်။

ဆရာ သုခသည် ထိုအချိန်က ပြဇာတ် ဒါရိုက်တာလုပ်ရင်း စမ်းချောင်းရပ်ကွက်၌ 'ချမ်းသာ စာစောင်' အမည်ဖြင့် ဖြန့်ချိရေး လုပ်ငန်းဖွင့်ကာ... သူကိုယ်တိုင်ရေးသည့် စာအုပ်များကိုပါ ဖြန့်ချိ နေချိန်ဖြစ်၏ ။

ဆရာသုခနှင့် တခါမှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘူးသော်လည်း ဆရာသုခရှိရာဌာနကိုသိသည်နှင့် တပြိုင်နက်.... စာမူပို့ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချကာ.... စာမူကို ဒုတိယအကြိမ် ပြင်ဆင်၍ အချော ကူးပြီးနောက် သွားပို့လေတော့သည်။

ဆရာသုခ.... ချိန်းဆိုသောနေ့ရက်သို့ ရောက်၍ ဆရာသုခနှင့် တွေ့ဆုံမိသောအခါ ဆရာသုခက ဝတ္ထုပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အချိတ်အဆက်၊ ပြင်ဆင်ဘွယ်ရာများကို ညွှန်ကြားပြီး စာအုပ် အဖြစ် ရိုက်နှိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြောင်း၊ ငွေသုံးရာ ပေးမည်ဖြစ် ကြောင်း ပြောလေတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော့်မှာ တတိယ အကြိမ် ပြင်ဆင်၍ အချောကူးရပြန်လေတော့သည်။

ကမာရွတ်မှ သိမ်ကြီးဈေးသို့ ဘတ်စ်ကား ငါးမူးပေးရကာ ပလေကတ် လုံချီတထည် လေးဆယ်ခန့်ပေးရသော ထိုအချိန်က ငွေသုံးရာသည် အရာမရောက်လှသော်လည်း သိမ်ကြီးဈေး နာရီစင်အောက်၌ ၎င်း, ဘတ်စ်ကား ဆိပ်များ၌ ၎င်း ကြား ရသည့် "ဆရာသုခက ငွေသုံးရာပေးပြီး ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ သန်း ဆွေရဲ့ ချစ်ကြွေးမပြေ ဝတ္ထုတွေ တအုပ်သုံးကျပ်" ဟူသော အော်သံများကား ကျွန်တော့်နားတွင် ထာဝစဉ် ပဲ့တင်ထပ်ကာ ကျွန်တော့်အား စာပေလောကသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လာချင်အောင် ဖိတ်ခေါ်ကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာ တယောက်

မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါတော့မည်ဟု အတိအကျ ဆုံးဖြတ် ကာ စာများကို ဖတ်ခဲ့သည်။ လေ့လာခဲ့သည်။ ဆည်းပူးခဲ့သည်။

သင်ယူခဲ့သည်။ ရေးခဲ့သည်။

ယခု ၁၅-နှစ် တိုင်ခဲ့ပြီ။ "ချစ်ကြွေးမပြေတွေ သုံးကျပ်" ဟူ သော အသံကား မပျောက်သေး။ ထိုအသံတွေ ကြားရတိုင်း စာရေးဆရာ တယောက်မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား ပါတော့ မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အသစ်တဖန်ပြန်၍ ပြန်၍ ပေါ်လာ ပါတော့သည်။

သန်းဆွေ
၂၂-၁၀-၆၀

ဆရာသုခုခ၏ အဆို

တနေ့သ၌ အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ် မျက်မှန်နှင့် သူ ငယ်တယောက် ဤဝတ္ထုမူကို ယူလာလေသည်။ ထိုစဉ်က

ကျွန်ုပ်တို့ ချမ်းသာစာစောင်မှ ဝတ္ထုတပုဒ်ကို ဆုငွေ ၃၀ဝိပေး မည်ဟူသော ဝတ္ထုရေးဝါသနာပါသူတို့အဖို့ တက်လမ်း ကြော်ငြာကို ထိုသူငယ် မတွေ့သေး။

ထိုင်ရာမထ သူ့ဝတ္ထုကော်ပီကို သုံးလေးမျက်နှာ ဖတ် ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် "သီချင်းကြီးတွေကို ဝါသနာ ပါတယ် ထင်တယ်...." ဟု မေးမိသည်အထိဖြစ်၏ ။ ထိုသူငယ်က ကြား ပြုံးကလေး ပြုံးပြီး ဝန်ခံ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် ငါးမျက်နှာတိတိဘတ် ပြီးသောအခါ "အေး ... မင့်ဝတ္ထုကို အေးအေးဆေးဆေး ဘတ် ကြည့်အုံးမယ် ... တဝက်လောက် ဝမ်းသာပြီး ပြန်ပေတော့" ဟု နှုတ်ဆက်လွှတ်လိုက်၏ ။

ထိုသူငယ်သည် ခြေလှမ်းမှားတော့မတတ်သော ဝမ်းမြောက် ပုံမျိုးဖြင့်

ပြန်သွားရာ ... ကျွန်ုပ်မှာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းငြိမ် နေမိတော့၏။
အစမှအဆုံးအထိ ဘတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ချမ်းသာစာစောင်မှ ထုတ်ဝေရန်
ဒွိဟမရှိ တပြိုင်နက် ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ သဘောအရ အတိအလင်းချီးကြူးရသော်.... ကြား ၍
ကောင်းသော နိုင်ငံရေး၊ ကြော်ငြာ၍ အထင်ကြီးစေသော တပ် မတော်အရေးတို့ကို
ဌာပနာ၍ ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်ကတတ်ဆန်း မျိုးမဟုတ်၊ ရိုးရိုးကလေးဖြစ်သော
ဇာတ်လမ်းကို နူးညံ့သိမ်မွေ့ အရသာတွေ့လောက်သော စကားနုကလေးများဖြင့်
မွန်းမံထား အပ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ ဝါဒကိုလိုက်သော အရည်အချင်းနှင့်
ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

မရေးဘူးသေးသော ကလောင်သစ်အဖြစ်နှင့် ဤဝတ္ထုသည်
အကောင်းဆုံးဟု မဆိုနိုင်သည့်တိုင်အောင် ဝတ္ထုကောင်း ပီသ ပါပေသည်။
ဤစံချိန်ကို ချိုးနိုင်-လိုက်နိုင်မည့် ကလောင်သစ် များ မရှိဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း
ရှားမည်ဟုကား ကျွန်ုပ် ဆိုဝံ့ ပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုငယ်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ငွေသုံးရာတိတိ
ချီးမြှင့်လိုက်ရပါသည်။

"ချစ်ကြွေးမပြေ"ဟု နာမည်ပြောင်းပေးရုံမျှနှင့် စကားသား၊
အထားအသို၊ သင့်တင့်အောင် နေရာချပေးသည်က လွဲ၍ သူ၏ ဝတ္ထုကို
မူလဇာတ်လမ်း ပြောင်းပေးခြင်း၊ စာသား ထပ်မံဖြည့် စွက်ခြင်း စသည့်
အရောင်တင်ဆီမျိုး လိမ်း၍ မပေးလိုက်သည်ကို ကား ဝန်ခံပါ၏။ ထို့ကြောင့်
သင်ကိုယ်တိုင် ဤဝတ္ထုကို နှစ် သက်က ကလောင်ရှင်အား ရာခိုင်နှုန်းအပြည့်
ချီးကြူးစရာသာရှိလျက် သင်ကိုယ်တိုင် မနှစ်သက်ပါက တာဝန်ခံ၍ ရွေးချယ်
လိုက်သော ကျွန်ုပ်ကိုသာ ရာခိုင်နှုန်းအပြည့်အပြစ်တင်ပါတော့။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ လက်ရာကို နှစ်သက်လျှင် ဤဝတ္ထုကို

ကြိုက်ရမည်ကား ဒိဋ္ဌ။

သုခ
ချမ်းသာစာစောင်
၁၉၄၅-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ

သန်းဆွေ-ရေး ချစ်ကြွေးမပြေ

"လူရွာမှတ်ရေး၊ ဥစ္စာကြွေးထက်၊ ချစ်ကြွေးတင်ချက်၊ ဆင်းရဲနက်ဟု၊
စဉ်ဆက်ထိုမျှ၊ ဆိုကုန်ကြ၏ "

မဃဒေဝလာသစ်

ဖြစ်ရေးကုန်စင်

"သိပ်ကျေးဇူးတင်တာဘဲ ဆရာကတော်ရယ်၊ ဆရာက တော်တို့
ကျေးဇူးကိုဖြင့် ဒီတ သက်မှာ ဆပ်လို့ ကုန်နိုင်တော့ မယ်မထင်ပါဘူး"

စိတ်ထဲ ဝမ်းထဲမှ လှိုက် လှိုက်လှဲလှဲ ထွက်ပေါ်လာကြ သည့်
ကျေးဇူးစကားတို့သည် ဆရာကတော် ခင်မေထွေး အ ဘို့ မကြာမကြာ ကြားနေကျ
ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြားရပြန် လေသည်။

ဝင်လုဆဲ နေမင်းမှာ ကောင်းစွာ မထွန်းလင်း နိုင် တော့ပြီ ဖြစ်ရကား
လောက ဓာတ်ကိုးရပ်စုံမှာ မှုရီရီဖြစ်၍ နေလေသည်။ ခင်မေထွေး သည် မှောင်ရိပ်
သန်းနေသည့် ဧည့်ခန်း ပြုတင်းပေါက်မှ အ ပြင်ဘက်ဆီသို့ ငေးမျှော်ရင်း က....
"အင်း အသက်ချမ်း သာရာရသွားတဲ့ ဝေဒနာရှင် ထက်-သူ့ကို ပြုစုကြတဲ့ သူတွေ
ရဲ့ ဝမ်းသာခြင်းကများ ပိုလေ ရော့သလား" ဟု တွေးနေမိ လေသည်။

ဧည့်သည် ဇနီးမောင်နှံ ၏ သားရင်သွေးသည် ကြောက် မက်ဘွယ်ရာ
ဆိုးသွမ်းလှစွာ သော ချောင်းဆိုး သွေးပါ ရောဂါ စွဲကပ်ခဲ့သဖြင့် ခင်မေ ထွေး၏
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒေါက် ထာဝင်းမောင်အုပ်ချုပ်ဖွင့်လှစ် ထားသည့် ဆေးရုံတွင် ကုသ
ခဲ့၏ ။ သူတို့သည် သူတို့၏ ချစ် မဝနိုင်သည့် သားရတနာ၌ ရောဂါပျောက်ကင်း
သေတွင်း မှ လွတ်ကင်းခဲ့ခြင်းအား ဝမ်း သာ၍ မဆုံးနိုင်၊ ကျေးဇူးတွေ ဆပ်၍
မကုန်နိုင်လောက်အောင် ထင်မြင်ကာ ဒေါက်တာ ဝင်း မောင်အား ထိုက်တန်ရာ အ
ဘိုးအခကို ပူဇော်ခဲ့သည်သာ မက ခင်မေထွေးကိုပင်....လက် ဆောင်ပဏ္ဏာ

အမျိုးမျိုးဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ကြ၏။ မိမိတို့၏ စွမ်းဆောင်ချက်ကြောင့် စိတ်ချမ်းသာရာ ရသွားသူတို့ အတွက် ဝမ်းသာသလို ဖြစ်မိရာ က မိဘတို့၏ မေတ္တာအားကိုယ် ချင်းစာမိပြန်သည်။

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ကား လန်ဒန်၌ ဆေးပညာ ဒီဂရီ ယူခဲ့ကာ ရန်ကုန်မြို့ စွန် ဆိပ် ငြိမ်ရာ ရပ်ကွက်တွင် မိမိအထူး တလည် လိုက်စားလေ့လာခဲ့သော ချောင်းဆိုးသွေးပါ အဆုတ်ရောဂါ စသည်တို့ကို ကုသသည့် ဆေးရုံကလေး ဖွင့်လှစ် နေခဲ့သူဖြစ်ရာ အသက် ၄၀-ကျော် အရွယ် ကောင်းတုံးတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား သူ တယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဆေးရုံဖွင့်ခဲ့သည်မှ ယခု အထိ သော ၁၀-နှစ် အတွင်းဝယ် မြောက်မြားလှစွာ ဝေဒနာ သယ်တို့၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့၏။ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည့် သူများအား လူကောင်း ပကတိ ဖြစ်သွားစေကာ ကောင်းစွာ လုပ်ကိုင် စားနိုင်သည်အထိ စွမ်းဆောင် နိုင်ခဲ့ သည်တို့ကို စဉ်းစား မိပါက ခင်မေထွေးမှာ ထိုကဲ့သို့ ပညာ ရှင် တဦး၏ ဇနီးကြင်ယာဖြစ် ၁၀ ချစ်ကြွေးမပြေ လာရခြင်းကို ဂုဏ်ယူ မိလေသည်။

"ဟုတ်တယ် ကိုဝင်း မောင်ဟာ များစွာသော လူတစုအတွက် အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဘဲ၊ သူဟာ-ဝေဒနာရှင် တွေရဲ့ အသက်ကို သေမင်းလက်က ဆွဲယူ ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့"

ဧည့်ခန်းကား မှောင်နှင့် မဲမဲဖြစ်ခဲ့၏။ သူကား ငေးနေရာမှ မခွာသေး၊ ဆီမန်း မန်းသလို တကိုယ်တည်း ပြောနေ၏။

"ဒါပေမဲ့ အထွေးရဲ့ အသက်ကိုတော့ မကယ်ခဲ့ဘူး ... မကယ်ခဲ့ဘူး ... အထွေးရဲ့ အသဲနှလုံးတွေကို ထုတ်ယူပစ်တယ်။ အထွေးကို အရှင်လတ်လတ် လူသေဘဝ ဖြစ်အောင် အထွေးရဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို ဆုပ်ခြေထားတယ်။ တကယ်ဘဲ အထွေးအပေါ်မှာ မသက်ညှာခဲ့ဘူး။ အတူးကလေးကို မွေးပြီး

ကတဲက အခုထိတောင် သူများ အပေါ်မှာ သနား တတ်သ လောက်
အထွေးဆိုရင် မကြင် နာခဲ့ဘူး ရက်စက်ခဲ့တယ်... ရန်ဘက်ပြုခဲ့တယ်"

"မမလေး မမလေး"

အိမ်တွင်းမှ ခေါ်ရင်းထွက် လာသော အစေခံ အဒေါ်ကြီး ၏ အသံသည်
ကျောက်ရုပ် ပမာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ရင်း ငေး နေသည့် ခင်မေထွေးအားလှုပ် ရှားစေ၏
။

"ဘာတုံး ... အမေကျော့ ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးပြီလေ ...

ထမင်းမစားသေးဘူးလား"

"စားတာပေါ့၊ ဒါထက် အ တူး တယောက်ကော"

"အတူး သူ့အခန်းထဲ မှာ စာကြည့်နေတယ်"

"ဟုတ်လား ... သွားနှင့် လေ ကျမလာခဲ့မယ်"

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်၏ ဆေးရုံကား အိမ်၏ တဘက်ခြံ ကြီးထဲတွင်
ရှိလေသည်။ နံနက် စောစောကတည်းက အလုပ် ခွင်သို့သွားရသော ဒေါက်တာ
ဝင်းမောင်မှာ နံနက်ပိုင်း ကာ ဖီ သောက်ချိန်တွင်သာ အိမ် ၌ ရှိတတ် လေသည်။
လူမမာ များအတွက် နေ့ရောညပါ ကြိုးစားအားထုတ် အလုပ်လုပ် နေရသူ
ဒေါက်တာဝင်းမောင် အတွက်ကား မနက်စာရော ညစာပါ ချိုင့်ဖြင့် ပို့ခဲ့ရ
သည်သာမက ညဉ့်နက်မိုးဗန်း ချုပ်အထိ အလုပ်စခန်းမရပ်ဘဲ အုံးစက်ရာကိုပင် သတိ
မရ လေသယောင် ဆေးရုံတွင် ပင် ညဉ့်အိပ်၍ ပြန်မလာသည့် ရက်တို့ မှာလည်း
မရေတွက် နိုင်ခဲ့

ကာလရှည်ကြာသဖြင့် ထုံး စံပမာ ဖြစ်နေသောကြောင့် ခင်မေထွေးနှင့်
အတူးတို့အဘို့ တွင် မထူးခြားလှသော်လည်း သေသေချာချာ တွေးကြည့်ပါ က

အလွန်ပင်စိတ်ပျက်ဘွယ်ရာ အိမ်ထောင်ရေးပင် ဖြစ်ပေ သည်။ အမှန်ပင် ခင်မေထွေး မှာ ခြင်္သေ့လက်တွင်းသို့ သက် ဆင်းနေရသည့် ယုန်သူငယ် ပမာ သနားစရာဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ ဒေါက်တာ ဝင်း မောင် အိမ်တွင် ရှိနေပါက လည်း လင်မယား အဖြစ်ဖြင့် ကြင်ကြင်နာနာ ချို့ချို့သာသာ လောကွတ် ပြုငှာ မရှိခဲ့။ မပြော မဖြစ်သည့် စကားနှစ်ခွန်းသုံး ခွန်းတွင်ပင် အဆုံးသတ်ခါ ကိုယ်လုပ်စရာ ရှိသည့် ကိစ္စကို သာ လုပ်ခဲ့ကြ၏ ။

အသက် ၁၄-နှစ် ကျော် ကျော် ရှိခဲ့သော အတူးသည် မိမိ၏ မိဘများ နေထိုင်ပုံနှင့် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း တို့၏ မိဘများ နေထိုင်ပုံကို နှိုင်းယှဉ်၍ မည်မျှစဉ်းစားခါ အားငယ်လိမ့်မည်နည်းဟု တွေးမိသည့်အခါ ခင်မေထွေး မှာ အတူး အပေါ်ဝယ် အရာ ရာတွင် အလိုလိုက်ခါ အကြိုက် ပြုခြင်းဖြင့်သာ စိတ် သက်သာ အောင် နေမိလေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေခြင်းမှာ မည်သူ၏ ဆိုးသွမ်းချက်ကြောင့် ပေ နည်း။ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် လော.... ခင်မေထွေးလော.... မဟုတ်ပါ....မဟုတ်နိုင်ပါ။ နှစ် ယောက်စလုံး ချစ်လွန်းလှသ ဖြင့် အိမ်ထောင်ဘက် ပြုလာ ကြသည် မဟုတ်ပါလော.... တ ယောက်နှင့် တယောက် ချစ် လျက်နှင့်ပင် ဤစိတ်ပျက်ဘွယ် အိမ်ထောင်သို့ ပြောင်းလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ပါက တရားခံသည် ကိုမြင့်သန်းဖြစ် ပေလိမ့်မည်။

"ဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး, သူ ဘာမှ မသိရှာဘူး"

ခင်မေထွေး၏ ရင်တွင်း ဝယ် အစဉ် ကိန်းအောင်း လျက်ရှိသော သဘောကောင်း မနောဖြူ ပန်းချီဆရာ ကိုမြင့် သန်း၏ အကြောင်းကို တွေး မိပါက ခင်မေထွေးမှာ ရင် တွင်းတွင် ဟာတာတာဖြစ်ရာမှ မျက်ရည်စတွေ ဖြာလာတတ် လေသည်။

မနေ့ကပင် ကိုမြင့်သန်း အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိတို့ လင်မယား ကတောက် ကဆ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို သတိရမိသေး တော့သည်....

"ဘတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား ဟေ့"

ဆရာဝန် အဝတ်ရှည်ကို ဝတ်လျက် တက်လာသော ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်သည် ခင်မေထွေးအား ပြုံးစိစိ အမူ အရာဖြင့် မေးလေသည်။ ဘာကို ဆိုလိုသည် မသိသော ခင်မေ ထွေးမှာ လင်တော်မောင်၏ မျက်နှာထားကိုသာ စိုက်ကြည့် နေမိ၏ ။

"အထွေးတော့-လွမ်းနေပြီ မဟုတ်လား ဟားဟား:"

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် သည် မျက်မှန်ကိုင်းကို ပင့်တင် ရင်းက လှောင်ရီ,ရီနေ ပြန်ရာ ခင်မေထွေးမှာ ဒေါပွ မိလေ သည်။

"ဘာလဲ.... ဘာ....ဘာ.... ဘာကို လွမ်းရမှာလဲ.... ဘာ စကားတွေ ပြောနေတာလဲ.... နားမလည်ဘူး ... ဘာမှလဲ မ ဘတ်ဘူး:"

"အို....ဟိုး ဟိုး ဒေါသ မကြီးနဲ့လေ.... ဒီနေ့ သတင်း စာထဲက သတင်းထူး တခုကို ပြောတာပါ...."

"ဘာလဲ သတင်းစာထဲ က ဘာသတင်းလဲ...."

"ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တိမ် မြှုပ် နေတဲ့ ပန်းချီ ဆရာကြီးရဲ့ သ တင်းလေ... ဟဲ....ဟဲ...."

အစ, အဆုံးပြောရမည်ကို ခက်သကဲ့သို့ ဒေါက်တာ ဝင်း မောင်သည် အိတ်တွင်းမှ သ တင်းစာရွက်ခေါက် တခုအား ထုတ်ခါ ခင်မေထွေး၏ ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက် လေသည်။

တိမ်မြှုပ်နေတဲ့ ပန်းချီ ဆရာ....

ဟု ခင်မေထွေးသည် စိတ် ထဲ၌ ရေရွတ်မိလေ၏ ။ ပန်းချီ ဆရာ

ကိုမြင့်သန်း တယောက် တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ သည်မှာ နှစ်,လ, အတော်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ သူ၏ နေထိုင်ရာ ဒေသမှန်ကို ဘယ်သူမှ မသိ သလောက် ဖြစ်နေခဲ့ရာ ယခုမှ တဖန် နေရာမှန်ကို သိကြရသ ဖြင့် ကြေငြာခြင်း ပေလောဟု လည်း တွေးမိလေသည်။

"ဘတ်လေ.... ဘတ်ရင် သိ မှာပေါ့...."

ဟု ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် က ခင်မေထွေး၏ စိတ်ကို ရိပ်မိ ဟန်ဖြင့် ပြောတော့မှ သတင်း စာရွက်ကို ဖြန့်၍ ကြည့်မိလေ သည်။ သတင်းစာရွက်ကို ကိုင် ထားရင်းက ခင်မေထွေးသည် ငိုငံနေမိသည်။ အမှန်ပင် ထို သတင်းသည် ခင်မေထွေး အတွက် စိတ်ဝင်စားဘွယ် ဖြစ် သလောက် ဘဝင်မအေးနိုင်ခဲ့သတင်း ကား တိုတိုကလေးပင်၊

"တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ် လျက် ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ ၏ နိုင်ငံကျော် ဘိလပ်ပြန် ပန်းချီဆရာ ကဗျာ ဆရာ ဦးမြင့်သန်းသည် ချောင်း ဆိုးသွေးပါ အဆုတ်ရော ဂါစွဲကပ်နေခဲ့သဖြင့် ထား ဝယ်နယ် မောင်းမကန် ပင်လယ် ကမ်းခြေရှိ တည်း ခိုအိမ်တွင် ပင်ပန်းဆင်း ရဲကြီးစွာ ဝေဒနာ ခံစား၍ တယောက်တည်း တည်းနေ ခဲ့ရာမှ လွန်ခဲ့သော ရက် မကြာမှီကမူ တည်းခိုအိမ်မှ ပျောက်သွားပြန်ရာ ဘယ် အရပ်သို့ ထွက်ခွာ သွား သည်ဟု မသိခဲ့ရကြောင်း၊ ကပ်ရောက်နေသည့် ဝေဒ နာမှာ လုံးဝ မျှော်လင့် ဘွယ် မရှိတော့သဖြင့် မိမိ ကိုယ်ကိုပင် သတ်၍ သေ လေပြီလောဟု တွေးတော စရာ ဖြစ်နေတော့ကြောင်း ဤကဲ့သို့ ပညာရှင် တဦး ဆုံးရှုံး ရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် တို့အဘို့ ဝမ်းနည်းဘွယ် ရာပင် ဖြစ်ပေကြောင်း"

ကိုမြင့်သန်း၏ ဖြစ်ထွေ ကြောင့် စိတ်မသက်မသာဖြစ် မိသော ခင်မေထွေးသည် နံ ဘေးတွင် ဒေါက်တာ ဝင်း မောင် ရှိနေသည်ကိုပင် သတိ မမူနိုင်တော့ဘဲ ဟင်းကနဲသက် ပြင်း ချလိုက်လေသည်။ ထိုမှ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်က

"အင်း သနားစရာ ကောင်း လိုက်ပါတိကွာ" ဟု ယောက်ျား တန်မဲ့
ငေါ့တော့တော့ ပြော ကာ ခနဲ့ လိုက်သည်ကိုလည်း အရေးမယူနိုင်သည်သာမက ...

"ဟုတ်တယ်-ရောဂါကလဲ အတော်ဘဲ မသက်သာဘူးဆို ဘဲ" ဟူ၍ ပင်
ထပ်မံ၍ ပြောမိ လေသည်။

"ဘာလဲ....မင်းက ငါ့ကို များ ကုစေချင်သေးလို့လား"

ခင်မေထွေးကား ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မျက်ရည် တွေ ဝဲနေသည့်
မျက်လုံးအစုံ တို့ဖြင့်သာ လင်သယ်အား ငေး ကြည့်နေရှာ၏ ။

"ငါတို့က ဒီလိုပြောစိစိနဲ့ အနုသမားတွေကို မလိုချင်ဘူး ကွ....ဘယ်သူက
ဒီလိုအကောင် မျိုးကို လာပြီး သနား"

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် ကား-ရန်သူနှင့် စကားပြောနေ သူပမာ
တင်းမာစွာ ဟစ်အော် ၍ နေလေသည်။

"ထို့.... ငယ်ငယ်ကလေး ကတဲက-ခင်မင်လာတဲ့ သူ ငယ်ချင်းကိုတောင်
သစ္စာ ဖောက်တဲ့ တိရစ္ဆာန်လို အ ကောင်...."

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဒေါက်တာဝင်းမောင်မှာ လူ တကာတို့ အသက်ကို
ကယ် ဆယ်နေသူ တယောက်အဖြစ် ပြောမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏ ။ ဒေါက်တာ
ဝင်းမောင်၏ ပြင်း ထန်လှသည့် စကားလုံးများ နှင့် ပြန်လှန် အော်ငေါက် နေ ပါက
ထို့ထက် နစ်နာဘွယ် စကားများသာ ထွက်လာဦး မည်ဖြစ်ရာ ခင်မေထွေးမှာ....

သတင်းစာ ခေါက်ကို စားပွဲ ပေါ်သို့ တင်ရင်းက သူ ပြော သမျှကို
ငုံ့ခံနေသည်က လွဲ၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့။ ကိုမြင့်သန်း နှင့် ပတ်သက်၍ လာပါက
ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်ကား

ဤနည်းနှင်နှင်ပင်။

"ကဲ....ဘာ ပြောချင်သေး သလဲ...."

ဒေါက်တာ ဝင်းမောင် သည် တယောက်တည်းရန်ဖြစ် ရာမှ
ရပ်စဲစပြုလာ၏။ ခင်မေ ထွေးကား.... တိတ်ဆိတ်လျက် သာ....။

"ဒါထက်.... ကောင်လေး ရော.... ကျောင်းက မလာသေး ဘူးလား"

အခန်းကို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည့် ဒေါက်တာ
ဝင်းမောင်သည် တဘက်မှ လှည့်၍ အပြစ်ရှာ ရန် စကား စခြင်းပေလော...

"အတူးလားမလာသေး ဘူး၊ လာခါနီး ပါပြီ...."

"မင်းသူ့အပေါ်မှာအလို လိုက်လွန်းတယ်...."

သူသည် မျက်မှန်ကိုင်ကို ချွတ်ခါ တဖန် ပြန်၍ တပ် ပြန်၏။

"ဒီကောင်ကလေးအတွက် ကြီးပွားဖို့ လမ်းတွေ ကြံထား တယ်။ သူ့ကို
ဂရုစိုက်ပါ-သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကားဆန်းတွေ မကြားမိဘူးလား...."

"ဟင်.... ဘယ်လို စကား တွေများပါလိမ့်...."

"အင်း သူလဲ-ဟိုကောင် လိုလာတာဘဲ။ မင်းကတော့ ဝမ်းသာမှာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်ရဲ့ သားဟာ-ဒီလို ကလေးကဝ ကောင်စားမျိုး
ဖြစ်သွားရမယ် ဆိုတာသေပစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ မြင့်သန်းနဲ့ မတူဘူးလား၊ ကဗျာ နဲ့
စာစီစာကုံးမှာ အတော် ဆုံးတဲ့၊ ပန်းချီမှာလဲ လက် မြောက်သတဲ့။ ဟို ခွေးကောင်
ငယ်ငယ်ကနဲ့ တထေရာထဲ ဘဲ..."

ဒေါက်တာဝင်းမောင်ကား ပြော၍ အားရ သွားတော့ သည့်အလား
ခင်မေထွေး၏ အဖြေကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ခြေထောက်ကို ပြင်းပြင်းနင်း ကာ
ဆေးရုံဘက်သို့ ထွက် သွားလေသည်။

မနောက-ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့သည် ကို သတိရမိသော ခင်မေထွေး သည် အတူး၏
အခန်းတွင်း ရပ်နေမိ၏။ အတူးကား ကိုမြင့် သန်းနှင့် တူသည်ဟု ဆိုပါက အကျင့်
အမူအရာဝါသနာသာ မက ရုပ်ရည်လည်း တူလှပေ သည်။ ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့

တူနေရသည်ကို ခင်မေထွေး စဉ်းစား၍ မရခဲ့။ ဤကဲ့သို့ ရပ် ရည်မှစ၍ အစစ
အရာရာတူနေ ခြင်းသည်ပင် ခင်မေထွေးနှင့် ဒေါက်တာ ဝင်းမောင်တို့ အ
ကြောင်းဝယ် သံသယပွားများ ရာ ပွားများကြောင်းပင် ဖန်တီး ရာ
ဂြိုဟ်ဆိုးပင်ဖြစ်တော့သည်။

x x x